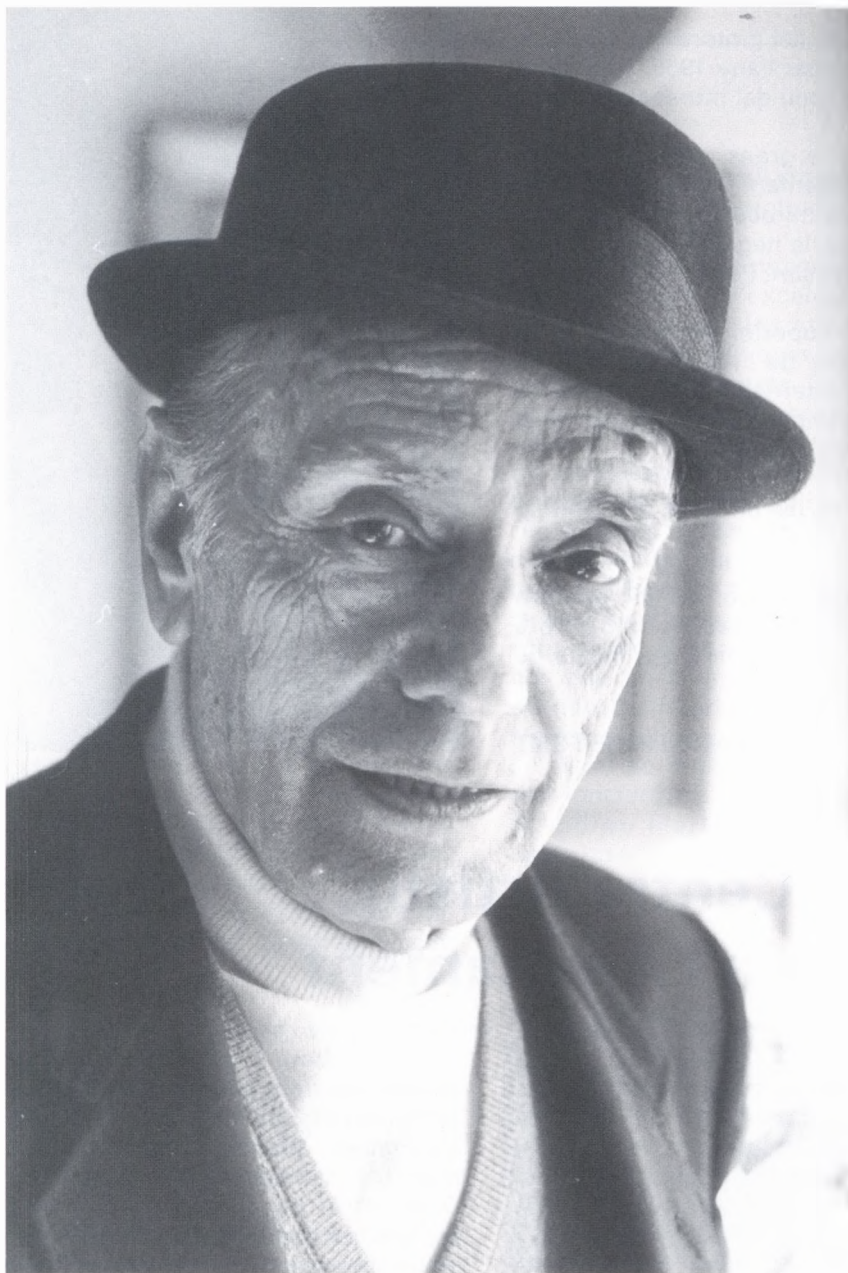

En Jaume Clavell, l'amic entranyable (1914-1997)

En dir entranyable em sembla que no parlo per a mi solament, ja que en Jaume es feia estimar per tothom.

El vaig conèixer quan jo era molt jove i em va meravellar el món on vivia. Era fuster per tradició familiar. Simplement fuster? Què hi havia al darrera? La seva espiritualitat planava pel carrer Girona de Barcelona i a la seva botiga hi entrava tota classe de gent especial: no solament els clients habituals, sinó també artistes, prelats, col·leccionistes d'antiguitats,

gent ficada en múltiples coses iniciàtiques. En Jaume ho vivia tot intensament. Des de la humilitat d'un ofici fins a la plenitud de les seves escultures de tendència romànica i religiosa.

El seu habitatge, al fons de la botiga-taller, era una meravella que ell s'havia construït: els mobles catalans i, sobretot, la seva col·lecció de cànirs i de ceràmica en general.

En el menjador es reunien amics i admiradors. La Roser, la seva muller,

els acollia amb gran encant i simpatia. Allí la tertúlia era pràcticament diària i realment s'hi podien passar estones meravelloses.

El vaig freqüentar a través dels anys i per a mi significava, parlant amb ell, deslliurar-me de totes les cabòries i malefics de la vida.

El seu despatx miniatuara, on ell et rebia quan hi anaves sol, era un gresol de viva alquímia. Les parets plenes de llibres d'estils diversos, i aquella gàbia de ferro, famosa, on hi descansava un crani humà que et mirava amb aires d'eternitat. Sortia, després d'haver parlat amb en Jaume, completament tranquil·litzat i asserenat. Ell tenia aquest poder.

Anaven passant els anys, tenien fills, tots reflex d'aquesta humanitat i joia. En Jaume seguia com a fuster, escultor i col·leccionista, i gran entès en antiguitats, especialment en ceràmica.

Fou el fundador del Museu del Càntir a Argentona i construï diversos grups escultòrics, entre altres un a Montserrat.

Després vingué l'època de Begur, on hi visqué durant anys. També en un ambient immillorable d'encant i d'acolliment. Seguia fent escultures en pedra, i també alguns bronzes. Els seus amics i admiradors continuaven visitant-lo.

Així va anar passant el temps i els seus fills es van anar casant i donaren-li néts. L'última època vivia amb la seva filla Mariancel·la, també a Begur.

Jo vaig veure'l uns quants dies abans de la seva mort, encara afectuós i ple d'amor.

Tres dies després es moria.

Vaig veure el seu rostre, profundament lliurat al seu viatge. A la tomba de Begur l'esperava, al costat, la Roser i la creu que havia esculpit per a ella. I crec que ara vindran dues escultures per dignificar la seva terra, obra d'ell, sobre d'ell.

MARCEL MARTÍ